

LITERĀRĀS VĒSTIS

MAZSALACAS PILSĒTAS BIBLIOTĒKA

Nr. 1. (116.) 2014. gada janvāris

*** IEKŠĒJĀ ZINĀŠANAS IZJŪTA VADA MANI PRETĪ GAISMAI ***

Jauns gads, jauns sākums

Esiet sveicināti Jaunajā – 2014.gadā! Jauns gads nes līdzi arī jaunu sākumu. Kādas ir Tavas apņemšanās šai gadā? Nevis tas, ko vēlies redzēt citos, bet tieši sevī...

Pie manis „atnāca” šī **Lūgšana savam Sargeņģelim:**

ienes mieru manā dzīvē, nomierini manu steidzīgo prātu, garu un saprātu. Iepazīstini mani ar šīs dzīves lomu un scenāriju. Es vēlos laimi un prieku gūt ik uz soļa, kuru speru un kuru jūtu.

Es gribu sevi pieņemt un mīlēt, atzīt un radoši izpausties. Es gribu Tevi dzirdēt un sajūst savā dzīvē. Es gribu viegli, patīkami un skaisti plūst uz priekšu. Es vēlos harmoniju ik brīdī. Es gribu smaidīt, es gribu smieties. Es gribu atrast un būt kopā ar tādiem, kā es. Es gribu pieņemt un tapt pieņemts. Es gribu harmoniju sevī, gribu harmoniju ap sevi un harmonijā vibrēt, harmoniju izplatīt.

Es runāju ar Tevi reti un es gribu to mainīt. Es gribu runāt bieži. Es gribu to priekpilno sajūtu, kas ļauj man mīlēt, mīlēt bez robežām, kas ļauj vibrēt augstās un patīkamās frekvencēs. Esi ar mani, esi manī, esi ap mani, skani ar mani visās manās būtnes frekvencēs, vibrācijās un esamībās.

Dari mani patīkamā veidā stipru. Izglīto un apmāci mani visās prasmēs, kuras spētu man sniegt prieku un attīstīt manu apziņu, kuras sniegtu man jaunu, priekpilnu un radošu enerģiju. Vadi mani, lūdzu, un rādi man, kā jāiet, kas jādara, un caur mīlestības skaisto, tīro vibrāciju dod man izpratni. Ļauj man radīt mīlestību, prieku, gaismu, radošumu, tīrību garam un manam fiziskajam ķermenim. Esi ar mani ikdienu dienā, mūžībā un katrā manā esamības mirklī!

Paldies!

Varbūt tā noderēs vēl kādam...

Arī šajā gadā ik mēnesi tiksimies caur šo mūsu bibliotēkas izdevumu, tādēļ no jauna aicinu aktīvāk iesaistīties arī mūsu lasītājus ar SAVĀM pārdomām par notiekošo mums apkārt vai kādu interesantu grāmatu, SAVIEM radošajiem darbiņiem, atziņām, ieteikumiem utt., ko vēlams iesniegt līdz **katra mēneša pēdējai trešdienai.**

Turpināsim ne tikai izsniegt grāmatas un palīdzēt datorzinībās, bet arī organizēsim literāras tikšanās, izziņojošo galda spēļu pēcpusdienas, veidosim mākslas darbu izstādes... Gada tumšākajos mēnešos (novembris-maijs) aktīvi turpina darboties domubiedru pulciņš LAISMA, kurā dalāties pieredzē, uzklusām, izziņām SEVI. Prieks, ka grupiņa kļuvusi aktīvāka un vairāk praktiski pielieto savas zināšanas. Par tradīciju jau kļuvuši Saulgriežu attīrīšanās rituāli-pārgājieni ar noslēguma ugunsroku. Sīkāk var izlasīt manis veidotajā mājas lapā - <http://laisma.1w.lv/> Tur arī par grāmatām, ko esmu lasījusi un kas man tādā vai citādā veidā ir palīdzējušas.

Mūsu izdevumu elektroniskā formā var lasīt - <http://www.mazsalaca.lv/>, <http://www.biblioteka.valmiera.lv/lat/rajons/237>

Mazliet no statistikas datiem:

2013.gads	Kopā	Bērnu nodaļā	Pieaugušo nodaļā
Lasītāju skaits	759	271	488
Izsniegums	17371	2626 (625 prese)	14745 (7282 prese)
Apmeklējums	11099	4533	6566
Vidējais dienas apmeklējums abās nodaļās kopā – 40 Čaklākā lasītāja izlasījusi – 172 grāmatas Lasītākā grāmata – Dilana L. Debasis tepat līdzās			

Skaitļi salīdzinājumā ar kādreizējiem ir kritušies, taču arī mūsu reālo iedzīvotāju skaits, tātad arī potenciālo apmeklētāju skaits ir samazinājies... Satrauc, ka bērnus vairāk piesaista datorspēles, nevis grāmatas...

INTERESANTA GRĀMATA...

Šo grāmatu paņēmu no bibliotēkas, īsti nezinot, vai vēlos to izlasīt, taču nolēmu vismaz intereses pēc ieskatīties. Kad Ziemassvētku laikā atbraukusī meita to izlasīja un apgalvoja, ka man patiks šī grāmata, tad ķēros klāt ar jau lielāku interesi. Un patiesi – šī grāmata šajā mirklī bija tieši laikā veco gadu aizvadot un jauno uzsākot... Ir daudz ko padomāt un pārdomāt.

Vai esi aizdomājies par dzīves jēgu, mērķiem? Neesi, bet varbūt ir vērts!?

Austrāliešu slimo kopēja Bronija Vēra sarakstījusi grāmatu ar nosaukumu – „Piecas lietas, ko cilvēki visbiežāk nožēlo pirms nāves”.

Austrāliete kopusi slimniekus, kuri ir nāves gaidās, un savu ilgo gadu laikā daudz runājusi ar veciem cilvēkiem par lietām dzīvē, kuru nozīmi viņi ir sapratuši par vēlu. Tā viņa secināja, ka ir piecas lietas, kuras vecie ļaudis savās atmiņās ir pieminējuši visbiežāk.

Lūk, piecas lietas, ko mirēji nožēlo visbiežāk.

1. Žēl, ka man nepietika vīrišķības saglabāt uzticību sev pašam, bet es dzīvoju tā, kā to vēlējās citi.

„To nožēlo visbiežāk. Saprotot, ka dzīve jebkurā mirklī beigsies, cilvēks atskatās uz savu mūžu un redz, cik daudz nerealizētu ieceru un nepiepildītu sapņu palicis. Vairums cilvēku mūža laikā nav spējuši realizēt pat pusi no savām iecerēm, un tikai uz nāves gultas viņi saprot, ka tā ir bijusi viņu pašu izvēle. Veselība sniedz brīvību, bet par to domā vien retais, līdz pienāk brīdis, kad izrādās, ka tā jau ir zudusi.”

2. Nožēloju, ka esmu pārāk daudz strādājis.

„To atzina praktiski visi vīrieši, kurus es kopu. Viņi nožēloja, ka ir palaiduši garām savu bērnu jaunību un pārāk maz laika veltījuši dzīvesbiedrēm. Arī sievietes bieži vien atzinās, ka nožēlo to pašu, tomēr, tā kā daudzas no viņām bija vecākās paaudzes pārstāves, tad vairākums uzskatīja, ka viņām nevajadzēja uzņemties galvenā ģimenes apgādnieka lomu. Visi vīrieši, kurus es kopu, nožēloja, ka veltījuši dzīves lielāko daļu darbam.”

3. Žēl, ka man pietrūka drosmes atklāti paust savas jūtas.

„Daudzi cilvēki pastāvīgi tika apspieduši savas jūtas, lai saglabātu saskanīgas attiecības ar apkārtējiem. Rezultātā viņi vadīja pelēku dzīvi un tā arī nespēja kļūt par tādiem cilvēkiem, par kādiem varēja kļūt. Arī viņu slimības, iespējams, izraisīja vai vismaz saasināja pastāvīgi klātesošais rūgtums un neapmierinātība.”

4. Man žēl, ka tik maz laika pavadīju kopā ar draugiem.

„Bieži vien cilvēki nebija apzinājušies savu seno draugu patieso vērtību. Nonākot uz nāves gultas, viņiem vairs nebija iespējas tos sameklēt. Daudzi ļaudis dzīves laikā bija tik ļoti aizņemti ar savām likstām un problēmām, ka pārstāja uzturēt attiecības ar labākajiem draugiem. Mirstošie cilvēki bieži vien rūgti nožēloja, ka nav veltījuši draudzībai tādu uzmanību, kādu tā bija pelnījusi. Tuvojoties nāves brīdim, viņi visi ilgojās pēc saviem draugiem.”

5. Žēl, ka neatļāvos būt laimīgs.

„Pārsteidz tas, ka cilvēki pirms nāves diezgan bieži to nožēloja. Tomēr daudzi līdz pat pēdējam dzīves mirklim tā arī nebija sapratuši, ka laime ir bijusi sasniedzama, jo tā ir cilvēka paša izvēle. Viņi visu mūžu bija pieturējušies pie sen zināmām un ierastām tradīcijām. Tā saucamais komforts, ko viņi baudīja, dzīvojot „kā visi”, bija cauraudis gan viņu emocijas, gan fizisko eksistenci. Viņi bija baidījušies no pārmaiņām un melojuši gan apkārtējiem cilvēkiem, gan sev pašiem, ka ir apmierināti ar dzīvi, lai gan patiesībā sirds dziļumos tiem ļoti gribējās no sirds pasmieties par to un sākt dzīvot dabīgi, saskaņā ar savām vēlmēm.”

KO JŪS VAIRĀK PAR VISU NOŽĒLOJAT TAGAD, UN KO JŪS VĒLĒTOS MAINĪT VAI SASNIEGT, KAMĒR ESAT DZĪVI?

**RAKSTI ARĪ TU – PAR TO, KAS BIJIS,
PAR TO, KAS BŪS, PAR TO, KAS PRIECĒ,
PAR TO, KAS SATRAUC,
PAR TO, KO VĒLIES, LAI UZZINA CITI!
DALIES AR SAVU GAISMU
UN SAVU SIRDS SILTUMU!**

Ar mīlestību un pateicību šo izdevumu veidoja bibliotekāre **Maija Reinvalde** Tālrunis: **64251246**;
e-pasts - maija.r@sveiks.lv
Elektroniskā versija lasāma – <http://www.mazsalaca.lv>

